

ER DU KOLDBLODIG OG HAR NERVER AF STÅL,
SÅ LÆS DEN NÆSTE BOG
I SERIEN MED TOBIAS OG SIMONE.

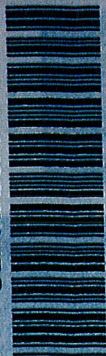
Tobias klamrer sig til nedløbsrøret.

„Kom her,“ råber manden.
Han griber ud efter Tobias.

Han kan mærke, at nedløbsrøret sidder løs.
Bare manden ikke river det ned.

Sunda bókasavn

10764668

alineadk

Lit-tal: 16

JØRN JENSEN

KOLDT BLOD

FANGET I FRYSERUMMET

28

A

JØRN JENSEN

KOLDT BLOD

FANGET I FRYSERUMMET

28

KØLØT BLOOD

SERIEN INDEHOLDER:

1. De forsvundne børn
2. Den gale professor
3. Den store zombie
4. Du er død, Tobias
5. På flugt
6. Det 3. træ
7. Stop bombe-manden!
8. Fanget i ilden
9. Hypnose-mordet
10. Døden i vandet
11. Dræberhunde
12. I sidste sekund
13. GPS-jagten
14. De kom om natten
15. Fælden
16. Tyvebanden
17. De skjulte våben
18. Satans fest
19. Hvor er Laura?
20. Spøgelsesvognen
21. Drengemanden
22. Politihunden Kenzo
23. Går Jorden under?
24. Kistens hemmelighed
25. Dronen
26. En morders dagbog
27. Kidnappet
28. Fanget i fryserummet
29. Den gale baron

KAPITEL 1

Tobias har lige fået fri fra skole. Han drøner hjem og sætter sin cykel i carporten. Da han går forbi postkassen, banker han på den.

Super. Der ligger noget i den. Det havde han også håbet.

Han låser døren op og slår alarmen fra. Den blev installeret for en uge siden. Det er, fordi der har været mange indbrud på deres vej.

Han tager nøglen til postkassen og løber ud og åbner den.

„Yes,“ siger han stille og tager en lille pakke ud.

Han ved, hvad der er i den. Det er nogle små gps-sendere, der hedder trackere. De kan udsende signaler, som kan spores med en mobil.

Han vil sætte en på sin cykel. Der er blevet stjålet en del cykler på skolen. Oliver har også mistet sin. Den fandt de først efter flere dage.

Derfor vil Tobias have en tracker på sin cykel.

Han ryster fem små trackere ud på køkkenbordet. Han skal kun bruge en af dem nu. De fire andre gemmer han.

De er ikke ret store. En centimeter på den ene led og fire centimeter på den anden led. Der følger små batterier med. De kan holde i mindst et år, før de skal skiftes. Han sætter straks et batteri i.

Derefter henter han en app på sin mobil. Straks blinker en lille, rød prik på et kort. Nu kan han hele tiden se, hvor hans cykel er. Tobias finder en lille skruetrækker. Så tager han en tracker og går ud til sin cykel. I det samme kommer Simone.

„Fedt,“ siger hun, da Tobias viser hende en tracker. „Sætter du også en på min cykel?“

„Ja, hvor skal den være?“

„I styret,“ siger hun. „Der er der ingen, der finder den.“

„Okay,“ siger han. „De ligger inde på bordet.“

Tobias skruer sadlen af sin cykel. Han skærer et lille snit i plastikken under sadlen. Der skubber han trackeren ind. Her falder den ikke ud, og den er svær at se.

I det samme kommer Simone med sin cykel og en tracker.

Tobias presser den ind i styret. Så tjekker de, at deres mobiler fanger signalet fra trackeren.

„Det er perfekt,“ griner Tobias. „Nu ved vi altid, hvor cyklerne er. Det kunne være sjovt, hvis en af dem snart bliver stjålet.“

„Det synes jeg ikke,“ siger Simone. „Hvad nu, hvis det er nogle rockere, der stjæler den? Så har vi et problem.“

„Det har du ret i,“ siger Tobias. „Jeg håber ikke, at de bliver stjålet. Er der andet, vi kan sætte en tracker på? Vi har tre mere.“

„Det ved jeg ikke,“ siger Simone. „Vi spørger far og mor. Måske kan de bruge dem.“

Da de skal spise aftensmad, snakker de om trackerne.

KAPITEL 2

I skolen den næste dag taler Tobias og Oliver om mønterne. Oliver synes, det er en god idé. Han vil gerne finde guldmonter. Helst en hel sæk fuld.

De aftaler at mødes hos Tobias, når de får fri fra skole.

Da det ringer ud efter sidste time, drøner Tobias hjem. Han finder detektoren og gør den klar. Mens han venter på, at Oliver skal komme, sætter han en tracker på detektoren. Hvis den skulle blive stjålet, kan de også spore den.

Da Tobias er ved at lægge detektoren på sin cykel, kommer Oliver. De kører ad små grusstier langs fjorden. Det er en lang tur. Der er seks-syv kilometer ud til det store træ.

I dag er det koldt, for vinden blæser ind fra fjorden.

Da de nærmer sig træet, ser de en lille, sort bil. Den holder helt ude i siden af stien. En tyk mand læner sig op ad den. Han har en mobil i den ene hånd og en cigaret i den anden.

Da han ser Tobias og Oliver, smider han cigaretten og sætter sig ind i bilen. Lidt efter cykler de forbi bilen. Tobias kører forrest, og han synes, at manden ser vredt på dem.

De følger stien, som drejer skarpt til højre. Der standser de. Et stort træ står i diget ikke langt fra stien.

„Det må være her, drengen fandt de to mønter,“ siger Tobias. „Jeg kan kende træet fra fotoet.“

De lægger cyklerne og gør detektoren klar.

„Det er en kæmpe mark,“ siger Oliver. „Hvor skal vi begynde?“

„Vi tager den nærmeste plovfure,“ siger Tobias. „Når den er undersøgt, så går vi videre til den næste.“

„Det tager da lang tid,“ siger Oliver, mens han ser ned langs furen. „Den er mindst en halv kilometer lang.“

„Kom nu,“ siger Tobias. „Jeg er sikker på, at vi finder en masse mønter.“

Tobias tænder detektoren. Han ved, hvordan han skal holde den, for han har været med sin far mange gange. De har aldrig fundet noget guld. Men det håber han, at de gør i dag.

De går ind på marken og følger plovfuren. Tobias lader detektoren svæve lige over jorden, mens han går.

Af og til kommer der nogle bip fra den. Så graver Oliver i jorden for at se, hvad det er. Men hver gang er det bare et søm eller noget andet metal. Det er ikke guld.

Detektoren er tung, så de skiftes til at gå med den. Oliver er ikke heldige end Tobias. Da de har søgt i en time, holder de en pause. De sætter sig på diget under det store træ. Oliver har taget to colaer med, som de drikker.

„Vi finder ikke noget,“ siger Oliver.

„Jo, vi er først lige begyndt,“ siger Tobias.

„Jeg er sikker på, at der er flere mønter end de to, som drengen fandt.“

Oliver rejser sig op og ser ud over marken. „Hvis vi skal gå i alle de plovfurer, så bliver vi først færdige om ti år.“

Tobias griner. „Vi leder en halv time mere. Hvis vi ikke har fundet noget, så gider vi ikke mere i dag.“

„Det er en aftale,“ siger Oliver. „Hey, se hvad der ligger der. Er det ikke ...?“

Han stikker hånden ned under nogle grene og hiver en rygsæk frem. Den er tung og ser ud til at være hel fuld.

„Hvad er der i den?“ siger Tobias.

Oliver forsøger at åbne den, men den er låst. Der sidder to låse med koder på. Han ryster den, men der kommer ingen lyde fra den.

„Hvad skal vi gøre med den?“ siger Tobias.

„Vi tager den med til politiet,“ siger Oliver.

„Det kan være, at den er stjålet.“

„Det tror jeg ikke, den er,“ siger Tobias. „Så ville den ikke ligge her. Der må være nogen, der har gemt den.“

„Skal vi tage den med hjem?“ siger

Oliver. „Hvis der er penge i den, så bliver vi rige.“

„Du er skør,“ siger Tobias. „Der er ingen, der vil lægge en masse penge her. Jeg tror, at det er ham, der har fundet guldmønterne, der ejer den. Han har nok sit regntøj og skovle i den. Så er han fri for at tage det med herud hver dag.“

„Jeg sætter trackeren fra min fars detektor over på rygsækken. Så kan vi følge den på vores mobiler. Vi kan se, præcis hvor han leder efter mønter.“

„Smart,“ griner Oliver.

Tobias tager trackeren fra detektoren og åbner en lille lomme på siden af rygsækken. Den er stor nok til, at han kan presse senderen ind.

„Det bliver sjovt at se, hvor han finder mønterne,“ siger Oliver,

„Skal vi ikke lave lidt sjov med ham?“ siger Tobias.

„Hvad mener du?“

„Vi kan lægge den et andet sted,“ siger Tobias. „Så kan vi se, hvor længe han er om at finde den.“

„Det kan vi godt,“ siger Oliver.

Tobias tager rygsækken, og de går langs med diget. Efter cirka hundrede meter stopper de. Tobias lægger den ind under en busk. Her vil drengen godt kunne finde den. Men ikke lige med det samme.

„Kom nu,“ siger Oliver. „Vi skal finde nogle guldmønter.“

Han tager detektoren og går hen til en plovfure. Tobias følger efter ham med skovlen. Hver gang der lyder et bip, graver han i jorden. Det sker mange gange, men de finder ikke noget guld.

„Okay,“ siger Oliver. „Tiden er gået. Jeg vil hjem.“

De går hen over marken mod deres cykler. Tobias lægger detektoren på sin cykel. Lidt efter kører de hjemad.

KAPITEL 3

Den lille, sorte bil holder stadig på stien. Manden er ikke i den. Han er heller ikke at se nogen steder.

Vinden står lige imod dem, så de cykler ikke ret hurtigt. Endelig når de frem til byen. Her er der læ og ikke så koldt.

Ingen af dem har lagt mærke til, at den sorte bil fulgte efter dem.

Da de to drenge når hen, hvor Tobias bor, stopper bilen et stykke derfra. Den tykke mand holder en avis op foran sit ansigt, mens holdér han øje med dem.

„Jeg smutter,“ siger Oliver. „Jeg er spændt på, hvornår drengen finder rygsækken.“

„Det er jeg også,“ siger Tobias. „Hvis du ser, at den bliver flyttet, så send en sms.“

„Det er en aftale,“ siger Oliver. „Du gør det samme. Vi ses i morgen.“

„Hvor har du været?“ siger mor, da Tobias kommer.

„Oliver og jeg ledte efter mønter. Vi fandt kun nogle gamle søm.“

„Man kan ikke regne med at finde noget første gang,“ siger hun. „Bliv ved. Det skal nok lykkes.“

„Det var ret kedeligt,“ siger Tobias. „Og koldt.“

„Så tag varmt tøj på,“ siger hun. „Du skal ikke give op så let. Måske kan du lokke far med.“

„Ja, hvis han gider,“ siger Tobias og går op på sit værelse.

Han tjekker mobilen for at se, om rygsækken er blevet hentet. Det er den ikke. Prikken på mobilen blinker lige over diget. Den ligger stadig derude.

Hvad mon der er i den? Hvis det er dren-
gen, der ejer den, så er det måske kun tøj.
Men den var tung. Tøj vejer ikke så meget.
Der kan være små skovle i den. De kan veje
meget.

Oliver mente, at der kunne være penge i
den. Det er bare lidt for vildt.

En time efter spiser de aftensmad. Deres
far har pizza med hjem. Det er Tobias' livret.
Men det får de ikke så tit. Deres mor siger, at
pizza er for usundt. Men en gang imellem er
det ok.

Mens de spiser, fortæller deres far om et
indbrud på rådhuset, hvor han arbejder. Det
skete i nat, og der blev stjålet en masse penge.

Et pengeskab blev brudt op og tømt. De to
tyve slap væk, selv om politiet kom med det
samme. Tyvene blev filmet af et kamera på
rådhuset. De havde elefanthuer på, der skjulte
deres ansigter. Derfor kunne politiet ikke se,
hvem de var. Men de havde en idé om, hvem
det kunne være.

Den ene var høj og tynd. Den anden var tyk
og ikke så høj. Politiet har før haft problemer
med to mænd, der ser sådan ud.

„Hvad har du lavet i dag, Tobias?“ siger
far.

„Jeg har ledt efter guldmønter sammen med
Oliver. Det var kedeligt. Det eneste, vi fandt,
var en rygsæk. Jeg tror, at det er den dreng,
der fandt mønter på marken, der ejer den.“

„Tag derud igen,“ siger far. „Ham, der fandt
de to mønter, har ledt mange gange. Det er jeg
helt sikker på. Man finder ikke noget første
gang, man leder. Du skal ikke give op. Bliv
ved. Du skal nok finde noget. En guldmønt
måske.“

„Oliver gider ikke mere,“ siger Tobias.

„Så går jeg med dig,“ siger Simone. „Det
vil være fedt at finde en guldmønt.“

„Okay,“ siger Tobias. „Det er en aftale. Vi
tager derud i morgen.“

Da de har taget af bordet, går de op på
deres værelser.

Tobias tjekker sin mobil. Han vil se, om rygsækken er blevet flyttet. Han zoomer ind og kan se, at den ligger i diget. Præcis der, hvor han lagde den.

Han sender straks en sms til Oliver: *Rygsækken er i diget.*

Lidt efter svarer Oliver med en thumbs up.

Da Tobias er ved at gå i seng, kører en bil forbi deres hus. Det er ikke mange biler, der kører på deres vej om aftenen. Det kan være nogle tyve, der vil finde et hus, som de kan bryde ind i.

Han går over til vinduet. Det er mørkt udenfor, og lyset i værelset spejler sig i ruden. Derfor kan han ikke se, hvem der er nede på vejen.

Han slukker lyset og stiller sig igen ved vinduet. Der går ikke lang tid, så kommer der en bil. Det er en lille, sort bil. Han genkender den med det samme. Det var den, der holdt ude på stien ved fjorden.

Den kører forbi huset og stopper et stykke nede ad gaden.

En tyk mand står ud af den. Han går hen mod huset, hvor Tobias bor. Han har mørkt tøj og en kasket på. Han hiver kraven op om ørerne, mens han går hen mod Tobias' hus. Gløden fra en cigaret lyser op, hver gang han tager et sug af den.

Det gyser i Tobias. Det er ham, de så ude ved marken. Hvad vil han?

Tobias gemmer sig bag gardinet. Her kan manden ikke se ham.

Manden standser ude foran deres hus. Han ser op og ned ad det. Så tjekker han sin mobil. Han ser igen på huset, inden han går tilbage til sin bil. Lidt efter kører han.

Tobias bliver stående lidt endnu, men bilen kommer ikke tilbage. Da han ligger i sin seng, tænker han hele tiden på manden. Hvorfor så han på deres hus? Vil han lave et indbrud?

Det vil han snakke med sin far og mor om i morgen.

KAPITEL 4

Tobias vågner, og han tænker straks på manden fra i går. De så ham første gang ude ved fjorden. Hvad lavede han der? Hvorfor stod han og kiggede på deres hus i aftes? Fulgte han efter dem, da de cyklede hjem?

Da Tobias kommer ned i køkkenet, er hans far og mor oppe. Da Simone lidt efter kommer, fortæller han om manden.

„Det lyder ikke rart“, siger hans far. „Det kan godt være en, der ser efter huse, han kan bryde ind i.“

„Vi har tyverialarm“, siger mor. „Den vil larme, hvis nogen bryder ind. Der er også mærkater på alle vinduerne. Så kan man se, at vi har en alarm. Jeg tror ikke, at nogen vil bryde ind hos os.“

„Kan han hacke vores alarm, så den ikke virker?“ siger Tobias. „Det kan man gøre ved nogle bilers alarmer.“

„Det ved jeg ikke“, siger far. „Det kræver i hvert fald en masse udstyr. Det tror jeg ikke, at ret mange tyve har.“

„Gå nu bare i skole“, siger mor. „I skal ikke være bange. Der er ingen, der bryder ind her.“

Tobias og Simone følges ad i skole. De håber, at deres mor har ret. Det vil være klamt at komme hjem til huset, mens der er tyve.

Da de når frem til skolen, kommer Oliver dem i møde.

„Hej Tobias. Rygsækken er ikke blevet flyttet.“

„Jeg ved det“, siger han.

„Hvad snakker I om?“ siger Simone.

„Det er bare en rygsæk, vi fandt i går.“

siger Tobias. „Det må være den dreng, der fandt guldmønterne, der ejer den. Jeg puttede en tracker i den. Så kan vi se, hvor han finder mønter. Smart ikke?“

„Det er snyd“, siger Simone.

„Vel er det ej“, siger Oliver.

„Nå, men jeg synes, det er snyd“, siger hun.

Det ringer ind. Simone går over til sin

klasse. Tobias og Oliver går ind i deres klasse, hvor de sætter sig sammen.

I første modul har de dansk. Tobias snyder sig til at se på sin mobil et par gange. Rygsækken ligger stadig i diget. Det er klart, for drengen er jo i skole. Der sker nok ikke noget før i eftermiddag.

Klokken 9.30 er der frikvarter. Tobias og Oliver spiller bold med de andre fra klassen.

Da de sidder i klassen igen, tjekker Tobias mobilen. Nu blinker den røde prik ikke over diget mere. Den bevæger sig og er på vej ind mod byen.

„Hey, se her,“ siger han. „Drengen har hentet sin rygsæk.“

„Shit,“ siger Oliver. „Så pjækker han fra skole. Hvor sætter han den?“

I det samme kommer deres lærer ind i klassen. „Få mobilerne væk. Vi går i gang nu.“

„Øv,“ siger Tobias og lægger mobilen i tasken.

Da timen er slut, tjekker han den igen. De kan se, at den røde prik blinker ved en nedlagt fabrik nede ved havnen.

„Hvad har han tænkt sig?“ siger Oliver. „Den fabrik er tom. Der ligger ingen gamle mønter der.“

„Nej,“ siger Tobias. „Der er noget, som ikke passer. Skal vi tjekke det ud?“

„Jeg kan ikke i dag,“ siger Oliver.

„Det er ok,“ siger Tobias. „Simone har lovet at gå med.“

I de næste timer tænker han på, hvorfor rygsækken er på en nedlagt fabrik. Det giver ingen mening, synes han.

Da det ringer ud, venter han på Simone. Han tjekker hele tiden, at rygsækken er på fabrikken. Endelig kommer hun.

„Så er jeg klar,“ siger hun. „Jeg håber, vi finder nogle mønter. Eller bare en.“

„Vi skal ikke ud på marken og lede efter mønter,“ siger Tobias. „Rygsækken er blevet flyttet.“

KAPITEL 5

„Hvor er den?“ siger Simone.

„Den er nede på en gammel, nedlagt fabrik. Vi skal derned nu.“

„Det gider jeg ikke,“ siger hun. „Jeg vil gerne lede efter mønter. Det er der ikke på en gammel fabrik. Jeg synes heller ikke, at du skal tage derned. Der er helt øde.“

„Det ved jeg,“ siger han. „Jeg vil bare se, om rygsækken er der.“

Simone ryster på hovedet. „Det kan du se på din mobil, at den er. Og hvad så?“

„Så ikke noget,“ siger Tobias. „Jeg vil bare se den. Måske er drengen der også.“

„Du er skør,“ siger hun. „Hvis du tager derned, så husk din mobil, og ring, hvis der sker noget.“

„Den har jeg altid med,“ siger han. „Vi ses.“

Tobias cykler hen mod den gamle fabrik. Den ligger helt nede ved havnen. Dernede er der mange gamle bygninger, der står tomme.

For mange år siden var havnen et travlt område. Der var masser af trafik. Nu ligger hele området øde hen.

Han cykler langsomt ind mellem bygningerne. Der er malet graffiti på de fleste mure. Mange af ruderne er knuste. Oppe over nogle af de huller, hvor ruderne har været, er muren farvet sort af sod. Det kan tyde på, at der har været tændt bål derinde.

Den gamle fabrik ligger tæt på molen. Han cykler langsomt forbi. Hen over de nederste vinduer er der sømmet brædder.

Da han når ned til molen, tager han mobilen frem. Han tjekker kortet. Den røde prik blinker lige over den gamle fabrik.

Tobias trækker vejret dybt. Det ville være rart, hvis Oliver eller Simone havde været med. Men det er de ikke, så han må derind alene.

Han går hen til fabrikken og skubber døren op. Den skraber mod jorden, for den hænger kun i det ene hængsel. Han kommer ind i et stort, mørkt rum.

Han tænder lygten i sin mobil og lyser rundt i rummet.

Der står en masse gamle møbler. Der er planker og en stor bunke mursten. Desuden ligger der en masse affald på gulvet. Herinde er der også malet graffiti på væggene.

Der er ingen rygsæk at se, men bagerst i rummet er der en dør. Midt i rummet er en trappe, der fører op til næste etage.

Han går over til døren og lytter. Der er ikke noget at høre. Kun hans egen vejtrækning.

„Hallo,“ råber han. „Er her nogen?“

Ingen svarer ham. Han venter lidt. Så går han op ad trappen. På første sal er der mere lys.

Lyset kommer fra de tomme huller, hvor ruderne har siddet.

Han slukker lygten og ser sig om. Her er en masse reoler og nogle borde og stole. Under et af vinduerne ligger der forfuldet træ fra et bål.

Her må have boet nogen. Men rygsækken er heller ikke her.

Tobias tjekker igen sin mobil. Den røde prik blinker stadig over den gamle fabrik. Han er det rigtige sted, så han går op på den næste etage.

Heroppe er det også lyst. Det er et lille lokale med tre døre, der fører ind til andre rum. I det ene hjørne står et bord og nogle stole. Der er også et stort skab. Kan rygsækken være gemt i det?

I det samme hører han svage lyde fra etagen lige over ham. Han står stille og lytter. Så hører han dem igen og bliver klar over, hvad det er.

Det er duer, der flyver deroppe. Lyden kommer fra deres vinger, når de basker ind og ud gennem de knuste ruder.

Han smiler for sig selv. Det har gjort ham bange en gang før, hvor han var i et gammelt hus. I det samme hører han tunge trin på trappen.

Tobias lister hen til den og kigger ned. Han kan se en stor, grov hånd, der glider op ad gelænderet. En mand er på vej op.

Tobias hjerte banker hurtigt. Han skal væk i en fart. Han lister op ad trappen. På tredje sal standser han og lytter. Manden er nu i det rum, han lige har forladt. Tobias kan høre, at nogle døre bliver åbnet og lukket.

Hvem er han, og hvad leder han efter?

Tobias lister op til den næste etage. Nu kan han ikke komme højere op. Hvad skal han gøre, hvis manden kommer herop? Skal han bare sige hej til ham og gå ned?

De tunge trin nærmer sig.

Tobias går over til et vindue og ser ud. Der er meget langt ned, og der står nogle gamle maskiner lige nede under. Han kan ikke springe ned i dem. Afstanden til taget på bygningen

ved siden af er mindst fire meter. Så langt kan han ikke springe uden tilløb.

Trinnene ovre fra trappen lyder højere. Tobias kravler op i vindueskarmen. Cirka en meter fra vinduet er et nedløbsrør. Hvis han kan få fat i det, så kan han kure ned ad det. Men kan det holde?

Så kommer manden til syne. Først hans hoved. Derefter hans store krop. Der går et gys gennem Tobias. Det er den mand, der kørte i den sorte bil.

Manden ser på Tobias, mens han træder op ad det sidste trin. Han siger ikke noget. Han stirrer bare ondt på Tobias.

Tobias får fat i nedløbsrøret med den ene hånd. Han vil forsøge at krybe ned ad det. Det er han nødt til. Det er den eneste måde, han kan slippe væk fra manden på.

„Kom her,“ råber manden og går frem mod Tobias.

Tobias tager godt fat i nedløbsrøret og svinger sig ud ad vinduet. Det knager i de

hængsler, der holder det. Så firer han sig ned ad det.

I et spring er manden ovre ved vinduet. Han tager fat i nedløbsrøret og rusker hårdt i det. „Kom her, din satan,“ brøler han.

Tobias lader sig glide ned. Han klamrer sig til røret og håber, at det holder. Lidt efter er han ved vinduet på anden sal, og han fortsætter ned.

Da han når til vinduet på første sal, må han holde en pause. Det svier i hænderne, og hans arme dirrer.

Efter en lille pause kurer han det sidste stykke ned. Endelig mærker han jorden under sin fødder. Nu skal han væk, inden manden når herved.

Så lyder et højt brøl. Tobias mærker et hårdt greb i nakken, og han bliver kastet til jorden.

KAPITEL 6

Simone trykker Tobias' nummer igen. Det er anden gang, han ikke svarer. Hun er bange for, at noget er galt. Måske ved Oliver noget. Hun trykker hans nummer.

„Hej Oliver. Har du hørt fra Tobias i dag?“

„Nej, han skulle ned til en gammel fabrik. Andet ved jeg ikke.“

„Det forstår jeg ikke,“ siger hun. „Jeg har ringet til ham, men han svarer ikke.“

„Jeg er hjemme om en time,“ siger Oliver. „Så kommer jeg over til dig. Prøv, om du kan spore hans mobil. Så kan du se, hvor han er.“

„Nå ja,“ siger hun. „Det har jeg ikke tænkt på. Det gør jeg. Vi ses.“

Simone sporer hans mobil med det samme. Hun kan se, at den er ved den gamle fabrik. Det passer med det, han sagde. Hvorfor svarer han så ikke?

Hun sender en sms til ham: „Er du nede ved den gamle fabrik? Du er nødt til at svare.“

Hun lægger mobilen på bordet foran sig. Svar nu Tobias, tænker hun. Svar nu. Men der kommer ikke noget svar. Hun føler det, som om tiden er gået i stå.

Så kommer hans svar: *Alt ok. Du skal ikke komme herved. Højt humør.*

Hun læser svaret, men bliver ikke mere rolig. Hvorfor skriver han *Højt humør*? Det plejer han ikke. Måske ved Oliver, hvad det betyder.

Det kan være noget, de skriver til hinanden. En kode måske.

Hun sender Tobias' svar til Oliver og spørger: Hvad betyder *Højt humør*?

Hun må vente på Oliver's svar. Det kommer ikke lige med det samme. Hun kan mærke, at hun bliver nervøs. Har Tobias rodet sig ud i noget? Han gør somme tider noget dumt.

Et bip fra hendes mobil viser, at Oliver har svaret. Hun åbner beskeden og læser: *Højt humør er en hemmelig kode. Den bruger vi,*

når det, vi skriver, ikke passer. Tobias har problemer og skal have hjælp. Jeg kommer over til dig, så snart jeg er hjemme.

Simone læser Oliver's svar flere gange. Hun bliver klar over, at Tobias er i fare. Han er blevet tvunget til at skrive, at alt er ok. Men det er det ikke. Derfor bruger han koden.

Der er altså nogen, der ser, hvad han skriver til hende. Er han blevet taget til fange?

Hvad skal hun gøre? Hun må ned til fabrikken, men helst ikke alene. Hun må vente på, at Oliver kommer.

Nej, han kommer først om en time. Hvis Tobias er i fare, så skal han have hjælp med det samme. Først vil hun lige tjekke, om han stadig er der.

Da kortet kommer frem, ser hun, at den røde prik ikke længere er over den gamle fabrik. Hun zoomer ind på den og kan se, at den bevæger sig.

Prikken er på vej fra fabrikken hen mod molen.

Hun holder vejret, mens hun følger den.
Hvorfor går Tobias derhen?

Prikken standser ved molen. Hun er helt sikker på, at den er helt ude ved vandet. Så sker der noget, som får hendes hjerte til at holde op med at slå.

Prikken flytter sig i en hurtig bevægelse ud i vandet.

Hjertet hamrer i brystet på hende. Hvad er der sket? Er Tobias blevet smidt i vandet, eller er det hans mobil? Det er umuligt for hende at se. Hun ser bare, at prikken ikke længere er inde på land.

Bare det ikke er Tobias, der er blevet smidt i vandet.

Hvis man kaster en mobil i vandet, vil man sikkert kaste den langt ud. En person kan man ikke kaste med. Hvis det er Tobias, vil man nok bare dumpe ham i havnen.

Er det det, der er sket? Hun tør næsten ikke tænke på, at det kan være ham. Heldigvis er han god til at svømme.

Han vil sikkert dykke og svømme væk.

Hvis der er både i nærheden, så kan han gemme sig bag dem. Det er hun sikker på, at han vil gøre.

Simone skynder sig ned til sin cykel. Hun skal ned til den gamle fabrik. Det skal gå hurtigt.

KAPITEL 7

Tobias hiver efter vejret. Luften blev presset ud af ham, da han ramte jorden. Han nåede ikke væk. Et hårdt greb i jakken får ham op at stå.

Uden et ord fra manden, bliver han hevet ind i fabrikken. Han bliver ført gennem rummet hen til en dør bagerst i rummet. Manden åbner den, og Tobias ser, at en trappe fører ned i en mørk kælder.

„Ned med dig,“ siger manden.

Han slipper ikke sit tag i Tobias på vej ned ad trappen. De går gennem et mørkt rum, hvor der lugter muggent. Der standser de ved en solid dør.

Manden banker på og råber: „Jeg fik ham.“

Døren bliver åbnet, og en høj mand ser på Tobias. „Nå, sådan ser han ud,“ siger han.

Nu er Tobias klar over, hvem de to mænd er. De passer på den beskrivelse, hans far gav på tyvene, der brød ind på rådhuset.

Den ene var høj og tynd. Den anden var tyk.

Tobias bliver skubbet ind i rummet, og døren bliver låst.

Her er der lys. Det kommer fra en lygte, der hænger ned fra loftet. Under lygten står et langt bord med fire stole. I den ene ende af rummet er der nogle gamle lænestole og en sofa.

Midt på væggen er der en mærkelig dør. Der sidder en slags håndtag midt på døren. Håndtaget kan drejes og ser ud som dem, der sidder på store pengebokse.

Tobias får et puf hen i en lænestol. De to mænd sætter sig tæt på ham. Den tykke mand smiler og begynder at grine.

„Hvad havde du tænkt dig? Hvorfor gemte du vores rygsæk med pengene? Var det, fordi du ville stjæle dem?“

Tobias forstår ikke, hvad han mener. Det var jo drengens rygsæk. Ham, der fandt guldmonterne. De troede, at der var tøj i den. Det er altså mandens rygsæk, og den er fuld af penge.

„Jeg vidste ikke, hvad der var i den,“ siger Tobias. „Jeg ...“

„Lad være med at spille dum,“ siger manden. „Selvfølgelig vidste du det. Du lagde også en tracker i rygsækken, så du kunne spore den.“

„Jeg troede bare, der var tøj i den. Altså drengens tøj. Ham, der fandt guldmonterne. Så ville vi ...“

„Drengens tøj,“ gentager manden. „Hvad snakker du om? Tror du, vi er idioter? Du og din ven ville stjæle pengene. Det er helt klart.“

I så, at jeg holdt på stien. Derfor turde I ikke køre forbi med rygsækken. Da jeg tjekkede, om den stadig var i diget, kunne jeg ikke finde den.

Derfor kørte jeg efter jer. Jeg ville se, hvor I boede. Jeg ville fange en af jer, som skulle fortælle, hvor I havde gemt rygsækken. Men jeg fandt den selv dagen efter, mens I var i skole.“

„Stop nu den snak,“ bryder den høje mand ind. „Hvad skal vi gøre ved ham?“

„Vi kan smide ham ind i boksen derhenne og lade ham rådne op.“ Den tykke mand peger over på døren med det mærkeligt håndtag.

„Eller vi kan smide ham i vandet,“ siger den høje mand. „Hvis vi lader ham gå, så sladrer han. Han ved, at vi har stjålet pengene. Han ved også, hvordan vi ser ud.“

I det samme bipper Tobias' mobil.

„Giv mig den,“ siger manden hårdt. Tobias rækker mobilen til ham. Han kan se, at manden læser beskeden. Så ser han på Tobias. „Kender du en, der hedder Simone?“

„Det er min søster.“

„Okay. Hun ved, at du er her. Du må svare hende. Ellers kommer hun også rendende.“

Er du med? Skriv, at hun ikke skal komme herved. Du sender ikke din besked, før jeg har set den. Ellers er du død.“

Tobias nikker og får mobilen. Han skriver en kort besked: *Alt ok. Du skal ikke komme herved. Højt humør.*

„Hvad er det for noget vås, du skriver?“ siger manden. „Højt humør står der. Hvad betyder det?“

„Det er en kode, min søster og jeg bruger. Når hun ser den, så ved hun, at beskeden er fra mig. Der er nemlig nogen, der har sendt falske beskeder. Det kan vi afsløre ved at skrive sådan.“

Den tykke mand sender Tobias nogle onde blikke. „Jeg håber for dig, at det er rigtigt. Ellers ...“ Han sætter pegefingeren op til sin pande, som om den er en pistol.

„Send den,“ siger han.

Tobias sender beskeden til Simone. Han håber, at hun viser den til Oliver. Hun ved nemlig ikke, hvad den betyder. Det er en

kode, som kun Oliver og han kender. Det er en stor fejl, at han ikke har fortalt det til hende.

„Giv mig mobilen,“ siger den tykke mand.

„Hvorfor?“ siger Tobias.

Den høje mand giver ham en hård lussing. Tobias bukker sig sammen og er lige ved at græde. Han blev ramt så hårdt på øret, at der kom en høj hyletone.

Mobilen bliver flået ud af hånden på ham. „Hvem tror du, at du er?“ siger manden. „Du er ikke en skid. Er du med? Når jeg siger, at du skal give mig mobilen, så gør du det.“

Han løfter hånden igen, men han slår ikke.

„Stik mig hans mobil,“ siger den tykke mand. „Vi er nødt til at smide den væk. Jeg er bange for, at hans søster kan spore den.“

„Hvor mange ved, at du er her?“ spørger den høje mand.

„Kun min søster,“ svarer Tobias. Det passer ikke. Han håber, at Oliver ikke sender en besked, der viser, at han også ved det.

„Han er fuld af løgn,“ siger den tykke mand. „Jeg smider hans mobil i havnen. Så kan hans søster dykke ned efter den, hvis hun vil have den. Idioten der skal vi også se at slippe af med.“

„Vent lidt,“ siger den høje mand og rejser sig. Han går over til et skab og henter noget. Han viser det til den anden mand.

Tobias ser med det samme, at det er en tracker. Den er mægtig til dem, han lige har købt. Måske er det den, han puttede i rygsækken.

„Jeg tager den med,“ siger den tykke mand. „Den kan afsløre os. Hans søster kan ikke spore den. Hun ved nok ikke, at rygsækken er her. Men den anden dreng ...“

„Ja, smid den væk,“ siger den anden. „Der var to drenge ude ved rygsækken. De kan begge to tracke den. Det er jeg sikker på. Den anden dreng ved også, at rygsækken er her. Jeg gætter på, at han kommer herved meget snart. Ham skal vi have fat i. Er du enig?“

„Helt enig,“ siger den tykke mand. „Jeg går ud og venter på, at han kommer. Så har vi dem begge to, og ingen kan afsløre os.“

„Nemlig.“

Den tykke mand griner og tager trackeren og Tobias' mobil og går.

Den høje mand ser på Tobias. „Du er en stor idiot,“ siger han. „Du har rodet dig ind i noget, der kommer til at koste dig livet.“

„Jeg siger det ikke til nogen,“ siger Tobias. „Det lover jeg.“

„Glem det. Du snød os, da du puttede trackeren i rygsækken. Det skulle du aldrig have gjort. Rejs dig op.“

Tobias rejser sig. Han mærker benene ryster under sig. Hvad skal der ske?

Manden tager fat i Tobias og hiver ham over til døren med det mærkelige håndtag. Han tager fat i håndtaget med begge hænder og drejer det. Der lyder et klik, og døren går op.

„Ind med dig,“ siger han.

Tobias ser ind i et mørkt rum. Der vil han ikke ind.

„Ind med sig,“ siger manden. „Gå selv, eller jeg smider dig derind.“

Tobias går et par skridt frem. Så stopper han. Nu kan han se omridset af en seng og et bord. Han vil ikke derind.

Så får han et hårdt skub i ryggen. Han mister balancen og falder hen mod sengen. Hans ansigt rammer sengekanten med et brag, og alt bliver sort.

KAPITEL 8

Simone cykler, så hurtigt hun kan. Det er heldigvis stadig lyst. Hvis det havde været om aftenen, så havde hun ikke turde køre ned i det skumle område.

Hun finder hurtigt den gamle fabrik. Der sætter hun cyklen og løber hen til molen. Hvis Tobias er blevet smidt i vandet, så skal han hurtigt reddes op.

Vandet er ikke helt klart, så hun kan ikke se bunden. Men hvis Tobias ligger dernede, vil hun måske kunne se ham.

Tobias er ikke nede i vandet. Det er nok bare hans mobil, der blev smidt derned. Det gør hende rolig.

Hun går langs molen hen til det nærmeste skib uden at se ham. Der vender hun om og søger efter ham til den anden side.

Han er ikke i vandet inde ved molen. Det er hun sikker på. Men han kan være svømmet ud til nogle af de sejlbåde, der ligger længere ude.

Hun tager sin mobil og søger efter hans.

Kortet kommer frem, og en rød prik blinker lige, hvor hun står. Hans mobil er her altså.

Hun lægger sig på knæ og spejder ned i vandet. Det er umuligt at se en mobil, der ligger nede på bunden. Tobias er der i hvert fald ikke. Men hvor er han så?

Hun vender sig og ser hen på den gamle fabrik. Han må være derinde. Hun går hen mod indgangen, hvor døren kun hænger på det ene hængsel.

I det samme ringer hendes mobil. Det er Oliver.

„Jeg er lige kommet hjem,“ siger han.

„Hvor er du?“

„Jeg står foran den gamle fabrik.“

„Gå ned til molen,“ siger han. „Se, om der ligger en rygsæk i vandet. Jeg kan se på min mobil, at den ligger i vandet.“

„Hvorfor snakker du om en rygsæk?“ siger hun. „Mener du ikke Tobias' mobil?“

„Nej. Prøv lige at høre. Tobias og jeg fandt en rygsæk, da vi var ude at lede efter guldmønter. Vi puttede en tracker i den for at ...“

„Det ved jeg,“ siger hun. „Tobias har fortalt om det.“

„Kan du spore trackeren, der er i rygsækken?“

„Nej. Jeg kan ikke logge ind på den. Jeg kan kun spore Tobias' mobil. Den er blevet smidt i vandet, og ...“

„Det ved jeg,“ siger Oliver. „Jeg kan spore både mobilen og rygsækken. Når jeg zoomer ind på dem, ser det ud, som om de er blevet smidt i havnen. De ligger ikke ret langt fra hinanden.“

„Okay,“ siger hun. „Jeg har ledt efter hans mobil. Hvis den ligger på bunden af havnen, så er den umulig at se. Vandet er for grumset.“

„Ok,“ siger han. „Jeg er ved at pakke nogle ting ud. Når jeg er færdig med det, så kommer jeg ned til dig. Bliv ved molen, til jeg kommer. Lad være med at gå ind på fabrikken. Vi ses.“

„Skynd dig,“ siger Simone.

Hun lægger mobilen i lommen og går ned til molen. Hvis hun ringer til Tobias' mobil, kan hun måske se lyset fra den, selv om vandet er grumset.

Hun trykker hans nummer, men hun kan ikke se noget lys. Mobilen kan være kortslettet på grund af vandet.

Hun går hen til den gamle fabrik. Han må være derinde. Det er mange år siden, den har været i brug. Det er mærkeligt at være et sted, hvor der ikke er andre.

Der kører ingen biler. Heller ikke cykler. Hun er helt alene.

Simone går helt hen til døren, der fører ind til fabrikken. Hun lytter, men der er helt stille derinde. Døren står halvt åben, så hun går ind.

Hun har ikke lyst til at gå derind. Men hun bliver i nærheden af døren. Så kan hun løbe ud, hvis der kommer nogen.

Hun lytter igen. Tobias må have været her, for hun har tracket hans mobil her. Er han her endnu?

„Tobias,“ hvisker hun. „Er du her?“

Der er ingen, der svarer. Hvad skal hun gøre? Oliver sagde, at hun skulle vente, til han kom. Men Tobias er måske derinde og har brug for hjælp.

Hun kan ikke svinge ham. Hun går et par skridt ind i rummet.

„Tobias,“ siger hun. „Det er mig. Er du her?“

Hun lytter og synes pludselig, at der bliver lidt mørkere i rummet. Hun stivner, da hun mærker, at hun ikke er alene.

Da hun vender sig, ser hun en tyk mand stå i døren og spærre den. Hun vil skrike, men der kommer ingen lyd fra hende.

„Du må være Simone,“ siger manden. „Det er rigtig dumt af dig at komme. Tobias skrev jo, at du ikke skulle.“

Han tager hårdt fat i hendes arm og hiver hende med sig. Han åbner en dør og trækker hende ned ad en stejl trappe. Han standser ved en meget solid dør.

Han banker på den og råber: „Det er mig. Luk op.“

KAPITEL 9

Tobias ømmer sig og tager sig til ansigtet. Så husker han, hvad der skete. Han blev smidt ind i et mørkt rum. Hans ansigt må have ramt noget, siden det gør ondt.

Han sætter sig op. Selv om det er mørkt, kan han se omridset af en seng og et bord. Han hiver sig op på sengen.

Så mærker han en klæbrig væske i ansigtet. Det er blod. Så forstår han bedre, at det gør ondt.

Der er helt stille. Ingen lyde udefra trænger ind til ham. Da hans øjne har vænnet sig mere til mørket, kan han se lidt af, hvad der er i rummet.

Han rejser sig og går over til en væg. Der sidder noget metal på den. Det er nogle lange, flade rør, der går fra gulv til loft. De flade rør sidder på alle fire vægge. Og de sidder helt tæt.

De minder ham om nogle kølegitre, han har set i et stort fryserum. Han føler på dem. De er ikke kolde. Hvis det er et fryserum, så bliver det ikke brugt mere. Ellers ville der nok heller ikke være en seng og et bord herinde.

Det kan være nogle hjemløse, der har boet her.

Han går hen til døren og hiver i håndtaget. Den er umulig at åbne. Han banker og sparker på den. Den rokker sig ikke ud af stedet. Han er fanget.

Han sætter sig på sengen. Hvor mon Simone er? Han håber, at hun er blevet hjemme. Han fortryder, at han ikke har fortalt hende, hvad koden betyder. Han håber, at hun spørger Oliver.

Måske har hun sporet hans mobil. Hvis hun har, så ved hun, at den ikke er på fabrikken mere, men i havnen. Hvis hun siger det til deres far og mor, så vil de kontakte politiet. Det er han sikker på.

Simone ville aldrig tage alene ned til en gammel fabrik, der ligger så øde. Det ville hun aldrig gøre.

Han kan kun vente. Og håbe. Men det er svært, for han er bange for de to mænd, der har fanget ham.

De vil gøre alt, for at han ikke skal sladre. Det er de sikre på, at han vil. Måske vil de slå ham ihjel.

En lyd ovre fra døren får ham ud af de uhyggelige tanker. Han hører, at håndtaget bliver drejet. Han ser på det med tilbageholdt åndedræt. Døren glider langsomt op. Så hører han Simones stemme.

„Nej, lad være,“ siger hun. „Jeg vil ikke derind.“

Så kommer hun til syne i døråbningen. Hun får at skub i ryggen. Der lyder et skrig fra hende, da hun falder ind i rummet.

Tobias farer hen til hende. „Jeg er her, Simone.“

Han hjælper hende op og giver hende et kram. Imens bliver døren lukket. „Jeg vil ud,“ siger hun.

Han hjælper hende over til sengen. Der sidder de, mens Tobias fortæller, hvordan han blev fanget.

„Jeg frygtede, at du ville komme herved,“ siger han. „Derfor skrev jeg, at du ikke skulle komme. De to mænd troede heller ikke, at du kom. De var sikre på, at Oliver ville komme. Derfor gik en af dem ud for at fange ham. Men det var altså dig, der kom.“

„Jeg ville jo bare redde dig,“ siger hun. „Nu er det for sent.“

„Jeg kunne desværre ikke skrive det til dig i sms'en,“ siger Tobias. „Nu er du også blevet fanget. Det er min skyld. Det er jeg ked af.“

Hun giver ham et kram. „Du gjorde det ikke med vilje. Jeg håber ikke, at Oliver kommer. Det er ham, der skal redde os.“

Tobias giver sig til at undersøge væggene. Han håber at finde en svaghed, så de kan bryde ud. Men væggene er solide. Overalt er de dækket af flade rør, der går fra gulv til loft.

„Vi er reddet,“ siger Simone og griner. „Se her. De tog ikke min mobil. Nu ringer jeg til far.“

Hun tænder mobilen, og med rystende hænder trykker hun nummeret. Mobilen er død. Der er strøm på den, men der er ingen forbindelse fra rummet, hvor de er.

„Åh nej,“ siger hun og lægger den på bordet. „Det var derfor, de ikke tog den fra mig.“

„Ja, de ved, at den ikke kan spores herinde,“ siger Tobias. „Nu er der ingen, som finder ud af, at vi er fanget her.“

De hører begge to lyde ovre fra døren. Håndtaget bliver drejet rundt, og døren går op. Den høje mand kommer til syne. Han har en pandelampe på, der lyser ind i rummet.

Simone farer op og forsøger at komme forbi ham. Han giver hende et skub, så hun falder.

„Du kommer ingen steder,“ siger han. „Forsøger du en gang til, så slår jeg dig. Har du forstået?“

Han hiver noget værktøj op af lommen. Det lægger han på bordet. Da han ser Simones mobil, tager han den i lommen.

„Den får du ikke brug for mere,“ siger han hånligt. „Aldrig mere.“

Han tager en skruetrækker og går over til døren. Lige ved siden af den hænger et lille skab. Det låser han op.

De kan se, at der er en masse ledninger og nogle sikringer i det. Han skruer nogle ledninger fast og skifter en sikring.

Da det er gjort, lukker han lågen og låser den. Han ser ondt på dem, da han går ud af rummet. Døren bliver lukket, og de kan høre, at håndtaget bliver drejet rundt. De har ingen chance for at slippe ud.

„Hvad lavede han ovre i skabet?“ siger Simone.

„Det ved jeg ikke,“ siger Tobias.

Han går over til det, men han kan ikke åbne det. Han kan heller ikke se, hvad der står på det.

„Det er nok et elskab,“ siger han.

„Hvad bruger man det til?“

Nu går det op for Tobias, hvad manden lavede. Han vil sætte strøm til fryserummet, de er i. Tobias ved også hvorfor.

De to mænd vil fryse dem ihjel.

Da han siger det til Simone, begynder hun at græde.

„Vi må gøre noget,“ siger hun. „Kan vi ikke rive ledningerne ud?“

„Skabet er låst,“ siger Tobias.

„Næste gang han kommer herind, så overfalder vi ham,“ siger Simone. „Vi må kæmpe med ham. Ellers dør vi begge to.“

„Vent lidt,“ siger Tobias. „Tog han ikke din mobil?“

„Jo.“

„Det er super,“ siger Tobias. „Den kan spores ude i det andet rum. Jeg kunne spore rygsækken, da den lå derude. Nu kan Oliver spore din mobil.“

„Bare han gør det,“ siger hun. „Så bliver vi reddet.“

KAPITEL 10

„Hvad er det for en lyd?“ siger Tobias.

De lytter begge to. Det lyder som vand, der risler.

„Det kan ikke passe,“ siger Simone. „Der er ikke vand herinde.“

„Åh nej,“ siger Tobias. „Det er fryseanlægget, der er startet.“

De føler på de lange, flade rør på væggene. De er ikke i tvivl. Rørene begynder at blive kolde.

Nu er det kun et spørgsmål om tid, før der bliver koldt herinde.

Så koldt, at de fryser ihjel.

Oliver smider det sidste tøj ind i skabet. Nu skal han ned til Simone. Det skal gå hurtigt. Da de talte sammen, lød det, som om hun var bange.

Han tjekker igen, hvor rygsækken er. En rød prik kommer frem på mobilen. Han zoomer helt ind på den. Jo, det er tydeligt. Rygsækken ligger i vandet. Den ligger meget tæt på Tobias' mobil. De må være blevet smidt derud samtidig. Måske af den samme person.

Tobias talte om en mand, der havde luret ude foran deres hus. Kan det være ham? Det kan måske være nogen, som holder til på den gamle fabrik. De kan være blevet sure, fordi Tobias kom.

Det er ikke til at vide, men noget er galt. Ellers ville han ikke sende den hemmelige besked til Simone.

Den skriver han kun, fordi han har brug for hjælp.

Oliver tjekker, hvor Simones mobil er. Den er slet ikke til at spore. Han prøver igen, men med det samme resultat. Hendes mobil må være slukket. Eller også er den et sted, hvor den ikke kan spores. Det er mystisk. Hun har jo lige sendt en sms til ham.

Det er for mærkeligt. Hun er kørt ned til den gamle fabrik. Sådan et sted ville hun aldrig lukke sin mobil.

Oliver sukker. Lige nu sker der så meget, han ikke forstår. Han må derned, og det skal gå hurtigt.

„Jeg kører lige over til Tobias,“ råber han til sin mor og løber ud ad døren. Han vil væk, inden hun når at sige noget. Han har ikke tid til at snakke med hende nu.

Han cykler alt, hvad han kan ned mod haven. Da han kan se taget på den gamle fabrik, stopper han. Han sætter sin cykel og går det stykke.

Gaderne er øde. Det kommer ikke bag på ham, for han har været her nogle gange med Tobias. Her kommer der ikke mange mennesker.

Af og til er der nogle hjemløse, som sover i de tomme huse. Om vinteren tænder de bål, som de varmer sig ved.

De plejer at være fredelige. Derfor tror han ikke, at de har givet Tobias problemer.

Han går ikke lige hen til fabrikken. Han vil først ned til molen. Det var her, at rygsækken og Tobias' mobil blev smidt i vandet.

Han sætter sig på hug og ser efter den.

Mens han sidder der, hører han, at der bliver slået på noget metal. Han kan ikke se, hvor det er. Men det er et sted i nærheden.

En fornemmelse af at være i fare breder sig i ham. Det må være på grund af lyden af det hårde metal. Han tager sin mobil og finder nummeret til politiet. Nu behøver han bare at trykke på det, så får han kontakt til dem.

Han går efter lyden og ser en mand, der er højt oppe i en lysmast. Han har en rulle hvid ledning om halsen, mens han arbejder med noget ved en ledning, der sidder på masten.

Oliver stiller sig bag en metalstander. Herfra kan han se, hvad manden laver. Efter nogle minutter kravler manden ned. Den hvide ledning er sat fast til en ledning oppe i masten, som der er strøm i.

Da han er nede på jorden, går han hen til den gamle fabrik. Den hvide ledning lægger han ud på jorden efter sig. Da han når døren, går han ind på fabriikken.

Oliver venter lidt, så går han over til døren, hvor manden gik ind. Et stykke derfra står Simones cykel.

Den hvide ledning, der er forbundet til elmasten, ligger på gulvet. Den er ført ind under døren. Hvor den ender, kan han ikke se.

Han er ikke meget for at gå ind på fabriikken. Men hvis han vil finde Tobias og Simone, så er han nødt til det.

De må være et sted derinde.

Han åbner døren og går ind. Den hvide ledning leder over til en dør i modsatte side af rummet. Den er ført under døren.

Oliver tør ikke åbne den. Det kan afsløre ham. Han er sikker på, at Tobias og Simone er det sted, hvor ledningen er ført hen.

Han får en idé. Hvis han kan blokere døren, så manden ikke kan komme ud. Så har han fanget dem.

Oliver finder et bræt, der er cirka en meter lang. Det sætter han ind under håndtaget. Det kan lige nøjagtig være der. Nu kan manden ikke åbne døren, fordi håndtaget ikke kan presses ned.

Derefter skubber han nogle gamle og tunge møbler hen foran døren. Til sidst lægger han en masse mursten op på møblerne. Da han er ved at lægge de sidste sten derop, bliver der rykket i håndtaget.

„Hvad sker der?“ råber en mand inde bag døren.

KAPITEL 11

„Døren er spærret,“ råber Oliver tilbage.
„Den bliver først åbnet, når du slipper Tobias fri.“

„Åbn døren, eller jeg smadrer den,“ råber manden.

Derefter høres nogle høje knald fra døren. Oliver kan se, at den rykker sig lidt. Men manden kan ikke åbne den.

„Er Simone også derinde?“ råber Oliver.

„Ja,“ råber manden. „Du får dem begge to.“

„Skynd dig,“ råber Oliver. Han er overrasket over, at han tør tale sådan til en voksen mand.

„Okay,“ råber manden. „Når jeg kommer med dem, så åbner du døren.“

„Det er en aftale,“ svarer Oliver.

Han havde ikke ventet, at det gik så let. De er endnu ikke sluppet fri, men det bliver de. Han begynder at fjerne stenene fra sofaen.

„Jeg fryser,“ siger Simone.

Hun skutter sig og sætter sig helt op ad Tobias. „Tror du, at det bliver koldere endnu?“

„Det tror jeg,“ siger han. „Hvis det her er et rigtigt fryserum, så kan det blive meget koldt. Tænk ikke på det. Jeg tror, at vi bliver reddet.“

Simone rækker hånden ud for at mærke, hvor kolde rørene på væggen er.

„Nej, lad være,“ siger Tobias. „Hvis du sætter dine fingre på rørene, så fryser de fast. Der er fugt på dine fingre, og det fryser til is.“

Simone sukker og tager hånden ind under trøjen. Den eneste lyd hernede er den svage rislen fra de kolde rør.

„Hvorfor fryser vandet i rørene ikke?“ siger Simone. „Det skulle jo blive til is.“

„Der er frostvæske i rørene,“ siger Tobias.
„Det kan blive meget koldt, før det fryser.“

Kulden tager til, og Tobias' tænder begynder at klapre. De siger ikke så meget til hinanden. De tænker begge to på, hvad der vil ske, når det bliver rigtig koldt.

Tobias ved, at han har dummet sig. Han skulle aldrig være taget herved. Det er hans skyld, at Simone også blev fanget. Det er han ked af.

Oliver og han troede, at rygsækken tilhørte drengen, der ledte efter mønter. Det var jo kun for at lave sjov med ham, at de flyttede den. Det fortryder han.

De laver begge to lidt gymnastik for at holde varmen. Men så snart de sætter sig, så fryser de igen. Simone er begyndt at ryste. Af og til får hun rysteture af kulde.

„Jeg ville ønske, at jeg kunne skrive et brev til far og mor,“ siger hun. „Jeg ville skrive, at jeg elsker dem. Nu dør vi uden at kunne sige farvel til dem.“

Tobias lægger armene om hende. „Jeg tror ikke, at vi skal dø nu. Oliver ved, at vi er her. Han skal nok få os fri. Det er vi nødt til at tro på.“

Pludselig hører de, at håndtaget i døren bevæger sig. De rejser sig og går på stive ben derhen. Da døren går op, bliver de blændet af lyset. De skynder sig ud af det kolde rum.

Uden for står den tykke mand. „Der er en idiot, der har spærret døren for os,“ siger han. „Det kan kun være jeres ven. Han vil have, at vi slipper jer fri. Jeg sagde, at det skal vi nok gøre. Det gør vi selvfølgelig ikke. Når han fjerner det, der ligger foran døren, så snupper vi også ham. Så har vi jer alle tre. Det er perfekt.“

Han griner, mens han tager noget bånd frem. „I bliver bundet, så I ikke smutter, mens vi fanger ham. Frem med hænderne.“

De rækker deres iskolde hænder frem. De har ikke andet valg. Manden binder med et tykt bånd. Derefter skubber han dem hen til trappen.

KAPITEL 12

„Op med jer,“ siger han. „I skal ikke tænke på at stikke af. Hvis I forsøger, så ...“ Han hiver en stor kniv frem, som han vifter med foran dem. „Så er det bare slut. Kom så, op ad trappen med jer.“

Tobias og Simone gør, som han siger. Begge mænd går lige bag dem. Den tykke mand åbner døren på klem og ser efter Oliver. Han vil sikre sig, at han er alene.

Da han kan se, at der ikke er andre end Oliver, åbner han døren helt.

„Her er dine venner,“ siger han. „Kom selv og hent dem.“

„Lad være Oliver,“ siger Tobias. „Skynd dig at løbe. Han vil fange dig.“

Men Oliver bliver stående. Selv da manden går frem mod ham, rører han sig ikke ud af stedet. Det ser ud, som om han smiler. Det er ikke til at forstå.

„Løb Oliver,“ skriger Simone.

Så går døren op lige bag Oliver. Fire mænd i sort tøj og med hjelme og masker styrter ind i rummet.

„Det er politiet,“ bliver der råbt. „Læg jer ned.“

Tobias og Simone smider sig på gulvet. De ser, at den tykke mand bliver lagt ned og får håndjern på. Nu forstår de, hvorfor Oliver ikke løb.

Han har gjort det eneste rigtige. At ringe til politiet.

Den anden mand er flygtet ned i kælderens. Han bliver hentet op og lagt i håndjern. Oliver kommer hen til Tobias og Simone og begynder at løsne deres bånd. Han ser straks blodet i Tobias' ansigt.

„Du bløder,“ siger han. „Hvad har de gjort ved dig?“

„Jeg blev smidt ind i sengekanten,“ siger Tobias. „Men det gør ikke ondt mere. Tak, fordi du reddede os. Vi var lige ved at opgive håbet.“

„Det var godt, at du fik politiet hernel,“ siger Simone. „Jeg troede ikke, at vi kom levende ud af det fryserum. Det var så uhyggeligt.“

En betjent kommer hen til dem. „Kom med mig. Der er blevet ringet til jeres forældre. De kommer om lidt. I kan sidde ude i en politibil imens.“

De følger med betjenten ud. De hopper ind på bagsædet. Betjenten sætter sig foran. Der går ikke lang tid, så bliver de to mænd ført ud.

Tobias dukker sig, da de går forbi bilen. Den tykke mand råber noget til dem, men en betjent hiver ham væk.

„I skal ikke være bange for dem,“ siger betjenten, der sidder sammen med dem. „De kommer i fængsel i mange år. Hvorfor var de efter jer?“

„De havde stjålet nogle penge på rådhuset,“ siger Tobias. „De gemte dem i en rygsæk ude i et dige. Oliver og jeg fandt rygsækken. Vi troede, at en dreng havde lagt den der. Så vi gemte den for sjov, men så skete alt det her på fabrikken.“

„Okay,“ siger betjenten. „Så var det altså de to, der røvede rådhuset. Det havde vi på fornemelsen, da vi så videoen derfra. Men de havde elefanthuer på, så vi var ikke helt sikre. Derfor kunne vi ikke anholde dem.“

Vi kender de to fyre ret godt. Derfor undersøgte vi deres lejligheder med det samme, men pengene var der ikke. Vi har også været inde på fabrikken for at lede. Vi ved, at de kommer der af og til. Der var pengene heller ikke.

De havde altså gemt dem i et dige. Der havde vi nok aldrig fundet dem. Det var smart tænkt. Hov, se nu. Der kommer en betjent med rygsækken. Det er super. Så kommer pengene tilbage til rådhuset.“